

Arrest

nr. 93 839 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE loco advocaat W. VANDEVOORDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 februari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 maart 2012.

1.3. Op 6 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pashtoense origine, verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Marchal van het district Nazyan in de Afghaanse provincie Nangarhar. U verklaart problemen te ondervinden met de taliban. Zij wilden u inschakelen voor een aanslag op de Afghaanse grenspolitie. Daartoe wilden zij de ezels gebruiken die u regelmatig uitleende aan de Afghaanse grenspolitie. Op een zondagmorgen in 2011 ontvoerde de taliban u. Zij namen u mee naar hun schuilplaats in de bergen waar ze u hun plan uit de doeken deden. Toen u onder dreiging instemde met het plan lieten zij u vrij waarop u naar huis vluchtte en alles vertelde aan uw oom. Uw oom besliste dat het in Afghanistan niet meer veilig was voor u en regelde via een vriend in Kabul uw vlucht uit Afghanistan. U verliet Afghanistan in augustus 2011 en reisde naar België, waar u op 21 februari 2012 aankwam en op 24 februari 2012 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw verklaringen legt u een taskara voor.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat leden van de taliban u wilden dwingen mee te werken aan een aanslag op de grenspolitie van Nangarhar. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België.

Uw kennis over uw streek van herkomst is namelijk te gering om aannemelijk te maken dat u daar, zoals u zelf verklaart, uw gehele leven hebt doorgebracht. Zo hebt u moeilijkheden om uw eigen dorp geografisch te situeren in het district. Het dorp Zhai, waar u volgens uw verklaringen school liep, situeert u aanvankelijk op vijf minuten lopen van uw huis (CGVS, p.3). Later tijdens het gehoor geeft u echter aan dat hetzelfde dorp op 45 minuten lopen van uw dorp ligt (CGVS, p.14). De afstand tussen uw dorp en de Pakistaanse grens kan u tijdens het gehoor al helemaal niet inschatten. Verder dan de omschrijving dat er allemaal bergen zijn en dat de afstand dus te voet moet afgelegd worden, komt u niet (CGVS, p.14). U blijkt tevens moeite te hebben met het situeren van andere dorpen in het district. Zo geeft u aan het dorp Lalmi te kennen (CGVS, p.8) maar situeert u het naast het dorp Surobi. Surobi ligt, volgens informatie van het Commissariaat-generaal die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, echter in geen geval naast Lalmi maar een aantal dorpen meer ten noorden van het district.

Naast het feit dat u het moeilijk heeft om uw dorp te situeren in zijn omgeving, heeft u ook weinig weet van de gewassen die geteeld worden in uw provincie. Zo geeft u, gevraagd naar het voornaamste fruit in uw regio, aan dat er voornamelijk sinaasappels, pruimen, citroenen, limoenen en een soort groene appel werden geteeld (CGVS, p.6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er in Nangarhar voornamelijk druiven, sinaasappels, watermeloenen, mulberry en walnoten worden geteeld.

Ook blijkt u niet op de hoogte te zijn van werken aan de weg die Nazyan met het district Achin verbindt (CGVS, p.8). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat deze weg in 2010 opnieuw werd aangelegd. Toen u tijdens het gehoor werd gevraagd of u wist of er een weg tussen Achin en Nazyan liep, gaf u aan dat er een grote weg was in Ganikhel. Als u vervolgens wordt gevraagd of u iets weet te vertellen over de weg tussen Nazyan en Achin stelt u dat er tussen Jalalabad en Ganikhel wel een weg was maar dat u er nooit bent geweest (CGVS, p.8). Gezien de omvang van de werken en het belang van de weg voor de regio kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u op de hoogte bent van deze werkzaamheden. Dat u hiernaar gevraagd verwijst naar een andere weg in de regio ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw afkomst uit Nangarhar.

Verder overtuigt ook uw kennis over de Afghaanse politiek en belangrijke figuren in uw regio niet. U kan immers niet specificeren waar men naar aanleiding van de laatste presidentsverkiezingen kon stemmen in uw regio (CGVS, p.18). Ook namen van bekende persoonlijkheden in uw provincie en district weet u slechts in beperkte mate te plaatsen. Zo hebt u geen idee wie Amin Shah Shinwari (CGVS, p.8), een plaatselijke drugbaron, is. Ook weet u niet wie Abdul Qadir Tizab, het hoofd van de districtsraad voor ontwikkeling in Nazyan, is. Vervolgens kunt u ook Mohammad Zaman Mamozai (CGVS, p.6), een politiechef van de grenspolitie in uw gebied, niet plaatsen. Ook de in Nangarhar verkozen leden van de Wolesi Jirga Hajji Azizurrahman en Aryan Yoon (CGVS, p.5) blijkt u niet te kennen. Hoewel u verder wel de huidige gouverneur van Nangarhar en zijn voorganger kent, blijkt uw kennis van de vorige gouverneur, Haji Din Mohammad, onaannemelijk oppervlakkig. Tijdens het gehoor kan u immers geen enkel element aanhalen dat hem typeert. U komt u niet verder dan de bewering dat

hij gouverneur was en zijn werk deed (cgvs, p.5). Nochtans is Haji Din Mohammad een bekende nationale politicus, een mujaheddin van Hezb-e-Islami, die naast gouverneur van Nangarhar ook gouverneur van Kaboel was. Hij blijkt bovendien afkomstig te zijn uit een familie van bekende politici en Afghaanse leiders.

Tot slot zijn uw verklaringen over de grenspolitie in uw district, waaraan u regelmatig uw ezels uitleende, tegenstrijdig. Gevraagd naar de plaats waar de grenspolitie in uw district was gestationeerd antwoordt u eerst Marchal. Daarna stelt u echter dat ze in het dorp Zhai zaten (CGVS, p.14). Nog later verklaart u opnieuw dat de grenspolitie in uw dorp gevestigd was (CGVS, p.15). Bovendien kan u evenmin duidelijk aangeven op welke afstand van uw huis zij gevestigd waren. U zegt hierover eerst dat zij zich op 45 minuten stappen van uw huis bevonden (CGVS, p.14) om daarna te beweren dat het op 20 minuten stappen van uw huis is (CGVS, p.15). Redelijkerwijze kan van u worden verwacht dat u meer informatie kan verschaffen over een politiekorps dat al lange tijd (CGVS,p. 15) in uw regio is gevestigd en aan wie u naar eigen zeggen regelmatig uw ezels uitleende.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in Nazyan, Nangarhar. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. U legde een taskara voor aan het CGVS. Wat dit betreft moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in

de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat uit zijn relaas blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt te worden vervolgd, mishandeld en zelfs vermoord omwille van problemen met de Taliban. Hij herhaalt deze verklaring met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus en besluit dat hij niet kan instemmen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien hij wel degelijk voldoet aan de criteria.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd. Ter terechtzitting legt verzoeker een aantal foto's neer die volgens hem aantonen dat hij afkomstig is van Nangarhar.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn kennis over zijn streek van herkomst te gering is om aannemelijk te maken dat hij daar, zoals hij zelf verklaart, zijn gehele leven heeft doorgebracht en hij in het bijzonder moeilijkheden heeft om zijn eigen dorp geografisch te situeren in het district, (ii) hij ook weinig weet heeft van de gewassen die geteeld worden in zijn provincie, (iii) hij ook niet op de hoogte blijkt te zijn van werken aan de weg die Nazyan met het district Achin verbindt, (iv) hij niet kan specificeren waar men naar aanleiding van de laatste presidentsverkiezingen kon stemmen in zijn regio en hij ook namen van bekende persoonlijkheden in zijn provincie en district slechts in beperkte mate weet te plaatsen, (v) zijn verklaringen over de grenspolitie in zijn district, waaraan hij regelmatig zijn ezels uitleende, tegenstrijdig zijn, (vi) gelet op het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen inzake zijn verblijf in Nazyan, Nangarhar, evenmin nog enig geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen over de feiten die aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, (vii) de door hem aangebrachte taskara aan deze conclusie niets kan wijzigen daar Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn relaas en (viii) hij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven en zijn verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofde of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 april 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker betwist dat zijn kennis over het dorp Marchal, district Nazyan in de provincie Nangarhar onvoldoende zou zijn waardoor er geen zekerheid zou bestaan over zijn afkomst. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij gaat aan de vaststelling dat hij herder was van beroep en hij in zijn dorp een erg besloten leven leidde. Het spreekt daarom voor zich dat hij geen uitgebreide kennis kan tentoonspreiden betreffende de politiek, en dit is des te meer het geval in een samenleving als Afghanistan waar de bevolking zeer geïsoleerd woont en weinig banden heeft met andere provincies, laat staan met het centrale gezag, aldus verzoeker. Hij meent dan ook dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle gestelde vragen betreffende zijn regio van herkomst kan beantwoorden en dat hij tijdens het gehoor blijk gaf van een voldoende kennis van het district Nazyan, waaruit met zekerheid zijn afkomst en verblijf kan worden afgeleid.

Deze door verzoeker aangevoerde redenen kunnen bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende verschoning voor het in de bestreden beslissing in zijn hoofde vastgestelde gebrek aan kennis. Immers, dat hij in zijn dorp een erg besloten leven leidde en men in Afghanistan weinig banden zou hebben met andere provincies, noch met het centrale gezag, kan bezwaarlijk verklaren dat verzoeker namen van bekende persoonlijkheden in zijn eigen provincie en district niet of slechts in beperkte mate kan plaatsen en hij niet kan specificeren waar men naar aanleiding van de laatste presidentsverkiezingen kon stemmen in zijn regio, laat staan dat dit een verklaring zou kunnen bieden voor de vaststellingen dat (i) verzoeker, die nochtans verklaart vanaf zijn geboorte altijd in zijn dorp te hebben gewoond, moeilijkheden heeft om zijn eigen dorp geografisch te situeren in het district, (ii) hij ook weinig weet heeft van de gewassen die geteeld worden in zijn regio, (iii) hij ook niet op de hoogte blijkt te zijn van werken aan de weg die Nazyan met het district Achin verbindt en (iv) zijn verklaringen over de grenspolitie in zijn district, waaraan hij regelmatig zijn ezels uitleende, tegenstrijdig zijn, vaststellingen welke overigens in voorliggend verzoekschrift op zich niet worden betwist zodat deze onverminderd overeind blijven.

Ook het verweer dat het niet meedelen van bepaalde details/aneddotes tijdens het gehoor te wijten was aan stress, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van herkomst, kan de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker niet toedekken. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van herkomst. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress, emoties of trauma verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en correcte en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De vastgestelde onwetendheden betreffen daarenboven geenszins details noch anekdotes doch wel aspecten van verzoekers directe en persoonlijke leefwereld. De Raad wijst er verder op dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die

de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze manifest tegenstrijdige en foutieve verklaringen zouden kunnen worden verklaard door een beweerd gebrek aan vertrouwen. Tot slot vindt ook verzoekers bewering als zou hij tijdens het gehoor een verwarde indruk hebben gemaakt, geen steun in het administratief dossier. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Daar verzoeker aldus geen valabele reden aanbrengt voor het niet afleggen van volwaardige verklaringen aangaande zijn beweerde regio van herkomst, blijven de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden onverkort overeind.

2.5. Zo verzoeker erop wijst dat het de taak is van de asielinstantie om zijn vrees te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt en dat hij het origineel van zijn taskara heeft neergelegd zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag dient te beoordelen ten aanzien van Afghanistan, hetgeen in casu niet het geval is daar de bestreden beslissing geen antwoord geeft op de door hem aangebrachte asielmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijke ongefundeerde bewering in het licht van de concrete en omstandige motivering van de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op uitvoerige wijze uiteenzet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst uit het district Nazyan in de provincie Nangarhar, waar hij de beweerde activiteiten vervolgingsfeiten situeert. Dat verzoeker zijn originele taskara heeft voorgelegd doet geen afbreuk aan deze pertinente en draagkrachtige motieven die steun vinden in het administratief dossier. Immers, zo dit document al authentiek zou zijn, bevat het slechts aanwijzingen over verzoekers identiteit, nationaliteit en geboorteplaats, doch biedt het geen enkele indicatie over zijn werkelijke verblijfplaats en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 november 2012 een tweede asielaanvraag indiende en dat hij hierbij een bundel documenten neerlegde ter staving van zijn afkomst uit het district Nazyan. Op 22 mei 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Overwegende dat betrokkene op 24.02.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 10.04.2012 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweringen inzake zijn recent verblijf in Nazyan, Nagarhar en bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan zijn beweringen over de feiten die aan de basis lagen van zijn vlucht uit Afghanistan; betrokkene op 16.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene de originele taskara van zijn vader aanbrengt om te bewijzen dat hij van Nazyan afkomstig zou zijn; dit document informatie bevat over de identiteit van zijn vader, maar op geen enkele wijze betrokkenes recent verblijf in Nazyan kan bevestigen; betrokkene een brief van zijn oom, gericht aan het districthoofd van Nazyan, aanbrengt; de achterkant van de brief bevestigt dat betrokkene er op 22.04.2012 geregistreerd is; dit document enkel aantoonst dat betrokkene er inderdaad zou geregistreerd zijn; dit document echter geen bewijs levert dat betrokkene recent in Nazyan zou verbleven hebben; betrokkene twee dreigbrieven van de Taliban aanbrengt om zijn problemen te staven; deze brieven dateren van 20.08.2011 en 24.08.2011; betrokkene niet kan aantonen dat hij deze documenten niet tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene een brief van de dorpschoude aanbrengt waarin zijn verklaringen bevestigd worden; betrokkene niet kan hardmaken dat hij dit document niet tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; dit document bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene een brief, geschreven door de stamchoude van Shinwari, aanbrengt waarin bevestigd wordt dat de stamchoude waarborg staan voor de vrijlating van zijn grootvader; dit document geen datum vermeldt waardoor betrokkene niet kan aantonen dat hij dit document niet tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene kopieën voorlegt van documenten i.v.m. de vrijlating van zijn grootvader; de authenticiteit van kopieën niet kan worden nagegaan, waardoor geen bewijswaarde kan gehecht worden aan dergelijke documenten; betrokkene eveneens kopieën voorlegt van certificaten, diploma's en aanbevelingsbrieven van verschillende militaire diensten; de authenticiteit van kopieën niet kan worden nagegaan waardoor geen bewijswaarde kan gehecht worden aan dergelijke documenten; het DHL-document enkel bevestigd dat betrokkene post zou ontvangen hebben; de door betrokkene aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het CGVS betreffende zijn vorige asielaanvraag kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. (...)”. Verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd bij ‘s Raads arrest nr. 90 081 van 22 oktober 2012 verworpen. Dit arrest heeft gezag van gewijsde zodat de Raad thans slechts kan vaststellen dat de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden afkomst uit Nazyan te herstellen en derhalve niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

In de mate verzoeker ter terechtzitting een aantal foto's neerlegt die zouden moeten aantonen dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar vermits ze daar zouden zijn genomen tijdens het feest van de 'Eid', zoals verzoeker, toelicht, wijst de Raad erop dat deze foto's eender waar en eender wanneer kunnen genomen zijn en deze geen bewijs zijn van zijn afkomst uit Nangarhar. Dit klemmt des te meer nu verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk kan maken middels geloofwaardige verklaringen.

2.7. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees tot vervolging heeft, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid – zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, zoals in casu een taskara – tracht zijn kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker, in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst. Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België, kan tevens besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die hij in dit land beweert te hebben ondervonden. Immers, indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on*

Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS